

prima instanță – I. Barbacaru
instanța de apel – M. Anton, I. Cotruță, V. Negru

dosarul nr.2ra-2260/15

ÎNCHEIERE

11 noiembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:
Președinte, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Sveatoslav Moldovan
Galina Stratulat

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Zlobina Tatiana, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului Locativ- 23, intervenient accesoriu Societatea pe Acțiuni „Termocom” în procedura falimentului împotriva Tatiane Zlobina cu privire la încasarea sumei, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 30 aprilie 2015, prin care a fost respins apelul declarat de Zlobina Tatiana și menținută hotărârea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 13 noiembrie 2014

c o n s t a t ă

La 11 iunie 2014 Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ- 23 (ÎMGFL-23), intervenient accesoriu Societatea pe Acțiuni „Termocom” în procedura falimentului a depus cerere de chemare în judecată împotriva Tatiane Zlobina cu privire la încasarea sumei.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, în baza contului personal deschis la ÎMGFL-23 pe numele Tatiane Zlobin, S.A. „Termocom”, în procedura planului, a livrat energie termică.

Zlobina Tatiana nu a achitat serviciile prestate astfel, la data de 01 aprilie 2013, datoria acesteia față de reclamant constituia suma de 3376, 41 lei.

Cere reclamantul încasarea de la Zlobina Tatiana a datoriei pentru energia termică în sumă de 3376, 41 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 13 noiembrie 2014 acțiunea a fost admisă parțial, s-a încasat de la Zlobina Tatiana în beneficiul ÎMGFL-23 datoria pentru energia termică pentru perioada 01 martie 2011 – 01 aprilie 2014 în mărime de 2772,13 lei și cheltuieli de judecată 270 lei. În rest acțiunea a fost respinsă ca înaintată cu încălcarea termenului de prescripție.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 30 aprilie 2015, a fost respins apelul declarat de către Zlobina Tatiana și menținută hotărârea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 13 noiembrie 2014.

La 11 iunie 2015 Zlobina Tatiana a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că, instanța de apel a interpretat în mod eronat legea și a încălcat normele de drept material.

Recurenta reiterează că instanța urma să i-a în considerație faptul că în conformitate cu art. 514 Cod civil, obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii.

Astfel, susține recurenta că în asemenea situație gestionarul fondului de locuințe ÎMGFL 23, în conformitate cu statutul său este obligată să țină evidența locatarilor și să dețină pentru fiecare locatar fișa personală în care să includă datele referitor la locatari și membrii familiilor lor. Fișa personală a locatarului, este un document de evidență a locatarilor, proprietari ai apartamentelor din casele de locuit gestionate de ÎMGFL 23.

Acest act însă susține recurenta că nu poate genera obligații de plată, fiind un act intern al gestionarului fondului de locuințe. Conform căruia se duce evidența contabilă la intimat și se notează în ea și altă informație referitor la locatari. Fișa de evidență nu este act administrativ și nici act justificativ în sensul legii din care considerente fișa de evidență nu poate naște obligații. Nici factura scrisă pe numele recurente, referitor la plata sumei de 3376, 41 lei, nu este un act care dă naștere la obligații. O factură poate fi scrisă conform legii contabilității, numai pentru serviciile acordate. Deoarece intimatul nu a acordat recurente servicii de livrare a energiei termice și a apei calde, acest act este lipsit de suport juridic.

Astfel nu este obligația recurente de plată a datoriilor nici din lege și nici din contract.

Mai indică recurenta că din cauza prestării serviciilor de încălzire necalitativ, din 2003 apartamentul sau a fost deconectat de la încălzirea centralizată și a fost instalată încălzire autonomă și astfel, din 17 noiembrie 2003 nu s-a mai folosit de agentul termic furnizat de SC „Termocom” S.A.

Invocă recurenta că gestionarul fondului locativ solicită încasarea datoriilor la energia termică în mărime de 3096 lei și a datoriei la consumul de apa caldă de 280 lei în situația în care ea are încălzire autonomă și nu folosește serviciile ÎMGFL-23.

Or, conform pct. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 191, plățile pentru serviciile locative, comunale și ne-comunale se percep de la proprietarii, chiriașii și locatarii caselor individuale, apartamentelor/ încăperilor locuibile în cămine și încăperilor nelocuibile din bloc conform contractelor, în baza conturilor (bonurilor) lunare respective pentru fiecare tip de serviciu, eliberat de furnizori, gestionari sau prestatorii de servicii.

În conformitate cu art. 23 al Legii privatizării fondului de locuințe, furnizarea/prestarea serviciilor publice de gospodărie comună în blocurile locative cu multe apartamente se efectuează în baza contractelor încheiate între operatorii

serviciilor respective și gestionarul fondului locativ (asociația de proprietari ai locuințelor privatizate ori întreprinderea la balanța sau în a cărei gestiune se află fondul locativ) sau, după caz, între operatori și fiecare proprietar/chiriaș de apartament al blocului locativ în parte.

Proprietarii/chiriașii locuințelor achită serviciile comunale și alte servicii utilizate în conformitate cu legislația și cu actele normative în vigoare.

Factura de plată pentru serviciul respectiv se emite de către gestionarul fondului locativ sau, după caz, de către operator, cu indicarea termenului de achitare a acestuia conform clauzelor contractului.

Mai indică recurenta că este eronată și lipsită de temei concluzia instanțelor inferioare, precum că factura întocmită pe numele Tatiane Zlobina, este un act care naște obligații de plată pentru aceasta, deoarece nu a fost contestat în contenciosul administrativ.

Precizează recurenta că nu a semnat factura respectivă și nici nu a cunoscut despre existența ei.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Zlobina Tatiana nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura

admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Zlobina Tatiana asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Zlobina Tatiana ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e

Recursul declarat de Zlobina Tatiana se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Sveatoslav Moldovan

Galina Stratulat